

Jövőkép

VISSZHANG - LIV. évfolyam 37. szám, 2010. szeptember 17.

Vonzó jövőképet vázolt fel Matolcsy György nemzetgazdasági miniszter a Munkaadók és Gyáriparosok Szövetsége rendezvényén: „Magyarország az Európai Unió átlagos gazdasági fejlettségét, fogyasztási szintjét, életminőségét 2030-ra szárnyalja túl... ez a jövőkép lebeg a kabinet előtt...” A kormányzati jövőkép tartalmával és időterjedelmével kapcsolatosan érdemes emlékeztetni egy 2007-es, tehát még a növekedési ütem számottevő csökkenését megelőző OECD-jelentésre Magyarország gazdasági helyzetéről. A dokumentum szerint „az utóbbi években fennálló növekedés-különbségek extrapolálásával azt vetíthetjük előre, hogy az EU egy főre jutó átlagos GDP-jének elérése mintegy 25 évet fog igénybe venni”. Úgy tűnik, hogy a gazdasági fejlettségre vonatkozó kormányzati (kvázi) előrejelzés az OECD előrejelzésénél optimistább; különösen az, ha figyelembe vesszük a nemzetgazdasági miniszternek azt a nyilatkozatát, amely szerint „az elmúlt években folytatott gazdaságpolitika miatt tíz évet veszített Magyarország”. Tehát mikorra vizionálhatjuk Magyarországon a 2030-as év beköszöntét? Ami a tartalmi különbséget illeti: az OECD előrejelzése az EU átlagos termelékenységi és GDP/fő értékmutató elérésének esélyéről, a kormányzati jövőkép annak meghaladásáról szól, mégpedig a fogyasztás és az életminőség színvonalában is!

Azt ajánlom, fogadjuk el a kormányzati jövőképet. Azonnal felmerül a kérdés, mit kíván tenni a kormány a jövőkép elérése érdekében. Erre a nemzetgazdasági miniszter válasza az, hogy „szükség van egy konzervatív gazdaságpolitikai forradalomra...” A kérdésre számításokon, technológiai előretételeken és gazdasági előrejelzéseken, kockázatelemzéseken alapuló közép- és hosszú távú stratégiák és programok adhatnák meg a választ. Ilyenekkel azonban a kormány nem rendelkezik. Egyelőre a négyéves ciklusidőre szóló, a kormányzati cselekvést irányító programok sem láthatók. Következésképpen a gazdaságpolitika - a miniszterelnök szavait idézve - iránytű nélkül működik, és bizonyos elemeiben a Gyurcsány-kormány improvizációira emlékeztet. A Fidesz-KDNP-kormány ezekben a viharos időkben vakmerően felhúzta a törekény országhajónak bizonyos fokú biztonságot nyújtó horgonyokat; ennek súlyos következményeit megtapasztalhattuk a közelmúltban. Úgy tűnik, mintha a hajó kapitánya a hajózási alapismeretek hiányában szenvedne, és így tapasztalata sincs abban, hogyan kell ellenszélben hajózni.

Az EU-s és az IMF-es horgonyoktól történő „megszabadulás” azt sejteti velem, hogy a kapitány vagy nem érti a XXI. század világának működését, vagy nem akar róla tudomást venni: mintha saját világát akarná megteremteni, amikor függetlenségi harcot hirdet az ország működőképességét lehetővé tevő nemzetközi pénzügyi intézményekkel szemben; és amikor visszautasítja a magatartásra vonatkozó EU-s (és így Magyarország által is legitimált) szabályok betartását és alkalmazását. A következmény: egyrészt az ország iránti nemzetközi bizalom meggyengülése és finanszírozási költségeinek növekedése, másrészt a folytonos rövid távú alkalmazkodás kényszere. Erre a politikára meggyőződésem szerint nem építhető a kormányzati jövőkép eléréséhez vezető stratégia, hiszen a kormánynak torz és hibás a jelenképe is. Így a meghirdetett jövőkép alighanem - utópia.